

"Seré campió del món d'escacs"

Menorquí, Paco Vallejo només té nou anys i moltes possibilitats de fer realitat el seu somni. Dos entrenadors en tenen cura i li ensenyen tot el que saben. Una fundació, la Rubió Tudurí Andrómaco, li facilita tots els mitjans. Ell només ha de posar en marxa la seua intel·ligència per fer escac i mat.

Paco, ¿a on vols arribar?

—Vull ser campió del món d'escacs.

—¿I això com es fa?

—Estudiant i aprenent cada dia dels errors i de les coses que faig malament.

—¿Què et fa falta per arribar on tu vols?

—Encara he d'aprendre molt. Sobre tot les finals. En el meu nivell de joc encara no he estudiat les finals. No he tingut necessitat perquè fins ara les partides se'm resolen en el mig joc.

A Paco Vallejo, d'Es Castell, Menorca, no li va ensenyar ningú com s'han de moure les peces damunt el taulell. Tampoc li van ensenyar a sumar o multiplicar, però als tres anys feia competicions contra les calculadores dels majors, que ja endevinaven que Paco arribaria lluny.

Als pares de Paco Vallejo, una menorquina i un malagueny, els agrada contar com van descobrir que el xiquet controlava les estratègies d'aquest joc-esport. Ell acabava de complir cinc anys, i mirava fixament com son pare i el seu avi es desafiaven a mort en una partida. "De sobte va començar a fer-nos recomanacions de com havíem de fer moviments. Al principi no li fèiem cas, però amb el temps vam veure que en sabia més que nosaltres".

A pesar d'aquestes paraules del seu pare, a Paco li agrada dir que va ser ell qui li va ensenyar a jugar.

Encara que se'l pot considerar un xiquet prodigi, o un superdotat, l'escacs no ocupa

Paco Vallejo, amb la "millor partida mundial (1990)".

PRATS I CAMPS

tota la vida de Paco Vallejo: "M'agrada molt jugar a bàsquet, o a futbol, i veure els dibuixos animats de la tele. Els que més m'agraden són els de Bola de Drac".

—¿Paco, a qui admires més?

—A Bobby Fisher.

—¿Va ser el millor?

—Crec que sí.

—¿I la lluita entre Kasparov i Karpov?

—Kasparov és més jove, per això ara és campió del

món. Però Karpov també és molt bo, si no no hauria estat tants anys seguits.

Aquest xiquet ros, de signe Lleó, viu per l'escacs, però tampoc està obsessionat. De fet, quan el seu entrenador principal, Josep Suárez, va a casa seva dos dies per setmana amb la intenció de practicar o estudiar, pot passar que acaben matant marcianets a l'ordinador, o nadant en la piscina.

"Té la seua vida totalment

organitzada —diu el pare— i quan el cap li bull decideix que no ha d'estudiar més i no ho fa".

El que més el molesta d'estar ja en l'élite de l'escacs són els continus desplaçaments. No li agrada deixar la seua illa, ni la seua família ni el seu gos, un enorme i afectuós doberman. Els seus pares es tornen per acompanyar Paco als campionats. "Es molt menorquí" diu el seu pare. Això no és una *boutade* ni un tòpic. És menorquí, i està tocat per la tramuntana. Això fa que el seu caràcter siga reservat amb els desconeguts i obert i explosiu amb els amics.

—¿Qué fas per passar el temps quan estàs fora?

—Em concentro en el campionat i analitzo les partides. Mir on he fallat i tot açò.

—Has viatjat als Estats Units, i també a alguns països de l'Est d'Europa. ¿quina és la diferència que has vist entre la gent?

—A l'est, a Polònia, per exemple, són tots molt pobres, i els hi falten moltes coses. Als Estats Units tots són molt rics, i viuen diferent.

—¿Com et relaciones amb els teus enemics de partida?

—Enmig de la partida no rallo gens. Fora tampoc massa. Ara aprenc anglès, i podré xarrar amb ells en anglès.

El currículum de Paco Vallejo, com la seua habitació, està ple de medalles, premis i diplomes. Amb vuit anys es va proclamar subcampió del món d'escacs per a menors de deu anys, títol que encara conserva. Té l'honor de dir

"No vull que Paco es plantege el tema de guanyar diners amb l'escacs"

Angel Vallejo és el pare del xiquet. Té molt clar que Paco no ha de començar a guanyar diners tan prompte amb els seus èxits, i així li ho ha plantejat a ell.

—Paco dóna tot el que guanya a Unicef.

—Sí. Nosaltres no som rics, però entenem que amb nou anys, Paco no ha d'ingressar diners. Els meus tres fills són socis d'Unicef, i Paco està encantat d'oferir tot el que guanya als nens més pobres. Inclús fa publicitat per a Unicef.

—Això ho pot fer perquè hi ha una fundació que corre amb totes les despeses de Paco.

—Sí, crec que és una cosa única en el món. La fundació Rubió Tudurí Andrómaco paga tots els desplaçaments i estades per a ell i un acompanyant quan participa en els tor-

PRATS I CAMPS

nejos. Va ser el mateix Fernando Rubió Tudurí qui va parlar amb ell. Li va preguntar què volia fer. Quan Paco li va dir que no volia anar-se'n de l'illa li va dir que ell se'n feia càrrec.

—Però vostès havien tingut ofertes de multinacionals, i inclús contractes milionaris...

—És així, però tots aquests contractes tenien com a condició que Paco anés a estudiar

fora d'aquí, o a col·legis privats... Això no li interessa a ell, que és molt menorquí.

—¿Fins a quan podrà aguantar així?

—Ell ara és molt petit. Mentre la fundació pagui les despeses i Paco respongui, no hi haurà cap problema. Podrà continuar competint. Quan sigui major, les coses es replantejaran.

E. C. / J.P.

que ha fet taules amb Kasparov, i deixar bocabadats els grans mestres internacionals que el veuen jugar. Quan coincideixen en alguna reunió, Miguel Illescas abandona el que estiga fent per abraçar-lo, li telefona per Nadal, i ara l'anima perquè vagi a l'Open de Nova York, on participaran més de 3.000 jugadors de tot el món. També anirà a Cuba, on encara recorden Capablanca, l'últim campió hispà. Allí estarà en contacte amb els xiquets de l'escola estatal d'escacs, i intentarà demostrar que els genis de les 64 caselles blanc-i-negres no sols parlen rus.

Ara, però, la perspectiva més immediata és aconseguir el primer lloc mundial de la seua categoria en el pròxim campionat que se celebrarà a Alemanya. Tots diuen que ho pot fer. Ell també ho pensa així.

E. Camps / J. Prats

El Confident 16
216 pàgines
edició
62

PAUL AUSTER

LA MÚSICA DE L'ATZAR

Traducció de Jordi Civis i Pol

Un home de vida ordenada rep una petita herència i ho deixa tot. Durant un any recorre tots els Estats Units sense rumb fix. *La música de l'atzar* és la història d'una fugida que, alhora, és una recerca.

De venda a totes les llibreries

